

Sygn. akt I C 8/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2023 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Magdalena Łukaszewicz
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Judyta Masłowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 lutego 2023 roku

sprawy z powództwa (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko B. B.

o zapłatę

o r z e k a :

I. Zasądza od pozwanego B. B. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 70 168,53 zł (siedemdziesiąt tysięcy sto sześćdziesiąt osiem złotych 53/100).

II. Zasądza od pozwanego B. B. na rzecz powoda (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 8 926,00 zł (osiem tysięcy dziewięćset dwadzieścia sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 8/23

UZASADNIENIE

W dniu 17 września 2020 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wytoczyła powództwo przeciwko B. B. o zapłatę kwoty 70 168,53 złotych. Nadto powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że dochodzona wierzytelność wynika z umowy o kredyt na miarę zawartej w dniu 22.01.2019r. pomiędzy poprzednikiem prawnym powódki (...) Bank (...) S.A. - a pozwanym, na podstawie której pozwany otrzymał umówioną kwotę zobowiązując się jednocześnie do jej zwrotu na warunkach ściśle określonych w umowie. W związku z niewywiązywaniem się przez pozwanego z umowy i brakiem spłat, powódka wypowiedziała umowę kredytu, co spowodowało, że roszczenie o zwrot kredytu stało się natychmiast wymagalne. Powódka wskazała, że na dochodzoną pozwem kwotę składa się:

- należność główna w kwocie 64 562,50 złotych,

- skapitalizowane odsetki umowne za opóźnienie w kwocie 5 597,03 złotych naliczone za okres do dnia rozwiązania umowy, tj. do 28.01.2020r.,

- opłaty naliczone zgodnie z Regulaminem oraz Tabelą Opłat i Prowizji (...) Bank Polska S.A. w kwocie 9,00 złotych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w niniejszej sprawie w dniu 9 października 2020 roku Sąd Rejonowy w Pieszku nakazał pozwanemu zapłacić na rzecz powódki całość dochodzonego roszczenia wraz z kosztami postępowania.

Pozwany B. B. w przepisany terminie wniósł sprzeciw od wydanego nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. Wniósł o zawieszenie niniejszego postępowania z uwagi na ujawnienie się przestępstwa oszustwa popełnionego przez J. W. na szkodę wielu osób w postaci doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, m.in. B. B., w związku z którym toczy się przed Prokuraturą Okręgową w Suwałkach postępowanie karne pod sygn. akt PO (...), którego ustalenie mogłoby wywrzeć istotny wpływ na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy cywilnej.

Ewentualnie pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Zakwestionował roszczenie powódki zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Podniósł zarzut nieudowodnienia wysokości roszczenia. Zdaniem pozwanego, dołączony do akt wyciąg z ksiąg bankowych nie ma mocy prawnej dokumentu urzędowego. Nadto podniósł, że kredytobiorca (poprzednik prawny powódki) w oczywisty sposób zlekceważył obowiązek zweryfikowania zdolności kredytowej kredytobiorcy i zaniechał jakichkolwiek czynności w tym przedmiocie. Nadto podniósł, że przedmiotowa umowa kredytu zawierała klauzule abuzywne w rozumieniu art. 385¹ k.c.

Sąd ustalił, co następuje:

B. B. wystąpił do (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. z wnioskiem o udzielenie kredytu gotówkowego.

W dniu 22 stycznia 2019 roku pomiędzy (...) Bank (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W., a B. B. zawarta została – za zgodą małżonki kredytobiorcy – umowa o kredyt na miarę o numerze (...) na podstawie której bank udostępnił B. B. kwotę 65 000 złotych na bieżące finansowanie swoich potrzeb (50 000 złotych) i na prowizję bankową. Umowa miała obowiązywać przez okres 120 miesięcy.

Strony ustaliły, że w związku z zawarciem umowy kredytobiorca poniesie następujące koszty: koszt prowizji za udzielenie kredytu w kwocie 15 000 złotych, odsetki od udostępnionego kapitału, naliczone za cały okres kredytowania, w kwocie 48 607,54 złotych. Rzeczywista roczna stopa oprocentowania kredytu wynosiła na dzień zawarcia umowy 16,72%. Kredyt oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 8,99% w stosunku rocznym.

Wypłata kwoty 50 000 zł nastąpiła w dniu zawarcia umowy w formie przelewu na wskazany w dyspozycji przez kredytobiorcę rachunek bankowy.

B. B. zobowiązał się do spłaty kredytu wraz z należną prowizją i odsetkami w 120 miesięcznych ratach, płatnych na rachunek kredytu o numerze (...) do 15-ego dnia każdego miesiąca, począwszy od lutego 2019 roku.

W § 11 umowy strony ustaliły, że należności niespłacone w terminie stanowią zadłużenie przeterminowane, od którego Bank będzie uprawniony naliczać maksymalne odsetki za opóźnienie.

Strony ustaliły ponadto, że w przypadku niespłacenia przez kredytobiorców w wyznaczonym terminie dwóch kolejnych rat kredytu, Bank będzie uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem formy pisemnej i 30-dniowego okresu wypowiedzenia. (§ 11 pkt 2. i § 12 umowy)

W § 12 pkt 5. umowy strony ustaliły, że w przypadku wypowiedzenia umowy, kredytobiorca spłaca całe zadłużenie najpóźniej następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia, w przeciwnym razie Bankowi należą się odsetki maksymalne za opóźnienie od łącznej kwoty zadłużenia pomniejszonego o odsetki umowne naliczone do dnia rozwiązania umowy, za okres do dnia całkowitej spłaty zadłużenia.

Strony ponadto ustaliły, że kredytobiorca ma prawo bez podania przyczyny odstąpić od umowy w terminie 14 dni od dnia jej zawarcia, poprzez złożenie Bankowi oświadczenia o odstąpieniu od umowy. (§ 13 umowy)

(dowód: umowa o kredyt na miarę z dnia 22.01.2019r. wraz z regulaminem k. 41-50)

B. B. środki uzyskane w drodze ww. umowy, przekazał J. W., celem zainwestowania ich ze znacznym zyskiem na jego rzecz, w bliżej nieznanym mu sposób. Zachęcony przez J. W., która jak się później okazało była twórcą tzw. „piramidy finansowej”, w ciągu kilku dni zawarł kilka umów w różnych bankach i tak uzyskane środki przekazał J. W., która zobowiązała się względem niego spłacać poszczególne raty zaciągniętych kredytów.

W związku z brakiem spłaty i powstaniem zadłużenia przeterminowanego, pismem z dnia 9 grudnia 2019 roku, Bank wypowiedział umowę o kredyt na miarę zawartą 22 stycznia 2019 roku z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia.

(okoliczności bezsporne, dowód: oświadczenie z 09.12.2019r. o wypowiedzeniu umowy z dowodem nadania k. 51-52)

Na dzień wniesienia pozwu w przedmiotowej sprawie, zadłużenie B. B. z tytułu umowy o kredyt na miarę numer (...) zawartej 22 stycznia 2019 roku, wynosiło łącznie 70 168,53 złotych, w tym:

- należność główna w kwocie 64 562,50 zł,
- skapitalizowane odsetki umowne w kwocie 5 597,03 zł - naliczone za okres od dnia powstania niespłaconego zadłużenia przeterminowanego do dnia rozwiązania umowy, tj. do 28 stycznia 2020 roku,
- opłaty w kwocie 9,00 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg bankowych)

W dniu 31 października 2018 roku na podstawie art. 529 § 1 pkt 4 ksh doszło do przeniesienia na bank przejmujący (Bank (...) S.A.) części majątku banku dzielonego ((...) Bank (...) S.A.) w formie zorganizowanej części przedsiębiorstwa banku dzielonego w zakresie określonym w uchwale o podziale oraz w planie podziału. Uchwała o podziale (...) Bank (...) S.A. została podjęta w dniu 24 sierpnia 2018 roku. W dniu 29 marca 2019 roku doszło do zmiany nazwy wierzyciela z Bank (...) S.A. na (...) Bank (...) S.A.

(bezsporne, dowód: KRS powoda k. 12-36; protokół zawierający uchwałę o podziale wraz z wyciągiem z planu podziału k. 37)

Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Suwałkach z dnia 2 kwietnia 2021 roku wydanym w sprawie II K 41/20, J. W. została uznana winną m.in. tego, że w okresie od stycznia 2015 roku do 30 sierpnia 2018 roku i od 1 września 2018 roku do marca 2019 roku w E., S., G., Ł., O. i innych miejscowościach, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem wymienione w pkt I. aktu oskarżenia osoby (za wyjątkiem wskazanych w ppkt 63 E. i P. C.), w ten sposób, że pod pozorem współpracy z firmą (...) Sp. z o.o. SKA, która w rzeczywistości nie miała miejsca, wprowadziła w błąd te osoby co do zamiaru i sposobu zainwestowania środków finansowych pochodzących ze środków własnych tych osób oraz z kredytów bankowych zaciągniętych przez te osoby w wyniku naklonienia i udzielenia przez nią pomocy polegającej na przygotowaniu wniosków kredytowych, skontaktowaniu się z pośrednikami kredytowymi, poinstruowaniu o sposobie rozmawiania z pracownikami banków oraz o możliwości wykorzystania rzekomej luki w prawie pozwalającej na wzięcie kilku kredytów jednego dnia przez tę samą osobę oraz przez faktyczne organizowanie podpisania umów kredytowych poszczególnych klientów w jeden dzień lub bliskie sobie dni, a także przez wprowadzenie w błąd co do możliwości przejęcia spłaty tych kredytów przez inne osoby, wykorzystując ponadto wadliwe i sporządzone dla pozoru czynności cywilnoprawne, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczyniła sobie stałe źródło dochodu, a w szczególności w ten sposób, że:

(...)

ppkt 71. doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem E. i B. B. poprzez nakłonienie do wzięcia kredytów:

- a) w banku (...) S.A. w dniu 22.01.2019r., nr umowy (...) w kwocie 65 000 zł, przy czym wypłacono 50 000 zł,
- b) w banku (...) S.A. w dniu 22.01.2019r., nr umowy (...), w kwocie 54 945,05 zł, przy czym wypłacono 50 000 zł,
- c) w banku (...) S.A. w dniu 22.01.2019r., nr umowy (...), w kwocie 99 449,54 zł, przy czym wypłacono 71 455 zł,
- d) w banku (...) w dniu 22.01.2019r., nr umowy (...), w kwocie 66 645,06 zł, przy czym wypłacono 61 147,87 zł,
- e) w banku (...) w dniu 22.01.2019r., nr umowy (...), w kwocie wypłaconej 64 715 zł,

a następnie do przekazania jej pieniędzy z tych kredytów w kwocie nie mniejszej niż 297 317,87 zł, czym działała na szkodę E. i B. B.,

(...)

tj. czynu z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i skazana na karę łączną 9 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 500 stawek dziennych przy przyjęciu jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 300 złotych. Jednocześnie orzeczono wobec niej obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych, przy czym na rzecz pokrzywdzonych E. i B. B. kwoty 297 317,87 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

(dowód: odpis wyroku Sądu Okręgowego w Suwałkach k. 92-126v)

Nie ustalono dotychczas, aby w przestępczym procederze brali udział pracownicy (...) Bank (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. (obecnie (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.).

(bezsporne)

W toku niniejszego procesu, Sąd Rejonowy w Olsztynie ogłosił upadłość B. B. i E. B. jako osób fizycznych nieprowadzących działalności gospodarczej. Postępowanie upadłościowe prowadzone było na podstawie art. 491¹ ust. 1 ustawy z dnia 28.02.2003r. Prawo upadłościowe. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. nie zgłosił w terminie swojej wierzytelności będącej przedmiotem niniejszej sprawy.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 21 marca 2022 roku wydanym w sprawie V GUP „of” 149/21, Sąd Rejonowy w Olsztynie ustalił plan spłaty wierzycieli B. B., a ponadto ustalił, że po wykonaniu przez B. B. planu spłaty wierzycieli, pozostałe jego zobowiązania, powstałe przed ogłoszeniem upadłości, zostaną umorzone.

(bezsporne, dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w Olsztynie o ogłoszeniu upadłości k. 135-135v; pismo syndyka k. 164; postanowienie Sądu Rejonowego w Olsztynie z 21.03.2022r. k. 175-178)

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy świadczy bezsprzecznie o tym, że strony zawarły w dniu 22 stycznia 2019 roku umowę o kredyt na miarę nr (...). Zarówno fakt zawarcia umowy, jak też wypłacenia pozwanemu środków tytułem udzielonego kredytu, nie był przez pozwanego kwestionowany. Nie zaprzeczył również, że w czasie obowiązywania przedmiotowej umowy po stronie kredytobiorcy nie doszło do wywiązania się z jej warunków, co stanowiło podstawę do wypowiedzenia umowy przez kredytodawcę. Zakwestionował natomiast wysokość dochodzonego roszczenia, podnosząc, że wyciąg z ksiąg bankowych nie ma mocy dokumentu urzędowego, a ponadto podniósł, iż przedmiotowa umowa kredytu zawierała klauzule abuzywne w rozumieniu art. 385¹ k.c.

Wszystkie podniesione przez stronę pozwaną zarzuty, w świetle przedłożonych przez powoda dokumentów, uznać należy za chybione.

Odpowiedzialność pozwanego względem strony powodowej wynika z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 1083). Zgodnie z powołanym przepisem, przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Ponadto zgodnie z treścią art. 78a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, przepisy ustawy stosuje się do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie.

Zgodnie zaś z treścią art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2020r., poz. 1996), przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Z definicji kredytu można wysnuć wniosek, iż umowa ma charakter dwustronnie zobowiązujący, gdyż kredytodawca zobowiązany jest do udzielenia kredytu, a później uprawniony jest do otrzymania spłaty, natomiast kredytobiorca ma uprawnienie do otrzymania przedmiotu kredytu i obowiązany jest do późniejszej spłaty.

Nadto, w § 11 pkt 2. i § 12 umowy strony ustaliły, że w przypadku niespłacenia przez kredytobiorców w wyznaczonym terminie dwóch kolejnych rat kredytu, Bank będzie uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem formy pisemnej i 30-dniowego okresu wypowiedzenia.

Pozwany, jak bezspornie ustalono, nie dotrzymał warunków umowy. Wysokość pozostałego do spłaty zadłużenia została przez powódkę należycie udokumentowana. Pełnomocnik pozwanego kwestionując wysokość zobowiązania zanegował fakt, że podstawę jego ustalenia stanowią dokumenty wygenerowane przez bank, jednak nie przedłożył zgodnie z regułą wyrażoną w art. 6 k.c. żadnych dowodów na to, że dokumenty te są nierzetelne, bądź niewiarygodne.

Pozwany nie kwestionował skutecznego wypowiedzenia przedmiotowej umowy przez powódkę. Tym samym, po upływie wskazanego w piśmie z dnia 9 grudnia 2019 roku okresu wypowiedzenia, doszło do rozwiązania umowy kredytu, w wyniku czego zobowiązanie zostało postawione w stan całkowitej wymagalności.

Odnosząc się do zarzutu zawarcia w umowie klauzul abuzywnych, w ocenie Sądu wysokość prowizji na poziomie 15 000 zł nie została rażąco zawyżona przez powoda w porównaniu ze świadczeniem uzyskanym przez pozwaną tj. kwotą 50 000 zł. Strona powodowa w sposób precyzyjny określiła w umowie wszelkie koszty kredytu. Nie można wobec takiej treści umowy kredytu twierdzić, że nie była ona uzgodniona indywidualnie z pozwanym, jako konsumentem. Dopuszczalność zastrzeżenia prowizji w umowie kredytu konsumenckiego wynika z przewidzianej w art. 353¹ k.c. zasady swobody umów i nie można z góry wyłączyć prawa stron do zamieszczenia tego rodzaju postanowień. Tego typu koszty pozaodsetkowe co do zasady mają na celu pokrycie kosztów ponoszonych przez kredytodawcę przy wykonywaniu określonych czynności. Przepis art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim precyzuje maksymalną wysokość wspomnianych kosztów. W razie ustalenia przez kredytodawcę, na podstawie umowy o kredyt konsumencki, kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu przekraczającej wartości maksymalne wskazane w tym przepisie, konsument jest zobowiązany wyłącznie do zapłaty kwoty odpowiadającej rzeczonym wartościom maksymalnym (art. 36a ust. 1 ustawy). Sąd zbadał, czy postanowienia przedmiotowej umowy odpowiadają przepisowi art. 36a ustawy o kredycie konsumenckim i czy kwoty pozaodsetkowych kosztów kredytu zaciągniętego przez pozwaną nie przekraczają maksymalnej wysokości wyliczonej według zawartego w tym przepisie wzoru. Z wyliczeń wynika, iż wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu jest mniejsza od wyliczonej maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu oraz od kwoty faktycznie udzielonego kredytu. Tym samym Sąd uznał za wiążące postanowienia umowne w kwestionowanym zakresie.

Zdaniem strony pozwanej bank przy dokonaniu prawidłowej oceny zdolności finansowej kredytobiorcy nie powinien był udzielić kredytu, a zatem to na powódzie winny ciążyć negatywne konsekwencje zawartej umowy. Przyznać należy rację pozwanemu w zakresie tego, że przepis art. 70 ustawy Prawo bankowe zobowiązuje bank do weryfikowania zdolności kredytowej. Obowiązek ten ma jednak charakter publicznoprawny, nie wywołuje żadnych konsekwencji w aspekcie prywatnoprawnym. Badanie zdolności kredytowej potencjalnego kredytobiorcy zależy natomiast od wielu czynników i nie jest zależne od pracowników banków, zaś ważność umowy kredytu nie zależy od tego czy kredytobiorca miał zdolność kredytową. W ocenie Sądu, pozwany próbując przerzucić na powoda odpowiedzialność za udzielenie mu kredytu, pomija zupełnie fakt, że sam wystąpił o jego udzielenie, jak się ostatecznie okazało nie mając możliwości finansowych jego spłacania.

Również próba wykazania, że to na skutek wprowadzenia w błąd przez J. W. pozwany zawarł przedmiotową umowę kredytu, a dokonana przez niego czynność prawna obarczona jest wadą oświadczenia woli, nie mogła odnieść oczekiwanego skutku. Pozwany nie wykazał w toku niniejszego postępowania, by w czasie składania wniosku o kredyt jego stan zdrowia uniemożliwiał mu racjonalne podejmowanie decyzji, bądź też by znalazł się w sytuacji, w której z powodu wyjątkowych okoliczności musiał pozyskać nagle znaczne środki finansowe. Motywacją działań była chęć pozyskania szybkiego i łatwego zysku poprzez zainwestowanie znacznej sumy pieniędzy w przedsięwzięcie, za które odpowiedzialna była J. W.. Zapewnienie przez nią uzyskania szybkiego zysku z inwestycji w porównaniu do możliwości inwestycyjnych jakie oferują banki, powinno wzbudzić u pozwanego obawę, czy taka inwestycja jest bezpieczna i nie będzie skutkować utratą przez niego zdolności spłaty bieżących zobowiązań. Pozwany powinien mieć świadomość, że zaciąga zobowiązanie osobiste i obowiązek spłat będzie obciążał tylko jego. To, na co przeznaczył uzyskane środki, stanowiło ryzyko inwestycyjne, za które nie może obecnie odpowiadać powodowy Bank.

Okoliczność, że J. W. została skazana prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Suwałkach i orzeczony został wobec niej obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych E. i B. B. kwoty 297 317,87 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, potwierdza jedynie to, że umowa o kredyt na miarę z poprzednikiem prawnym powoda została zawarta osobiście przez pozwanego. Był on świadomy, że to on podpisuje umowę i zaciąga zobowiązanie względem Banku. W tej sytuacji nie sposób przyjąć, że pozwany pozostawał w błędzie, co do czynności prawnej w postaci zawarcia umowy kredytu. Powodowy bank nie może ponosić negatywnych konsekwencji ustaleń kredytobiorcy z osobą trzecią. Tego typu ustalenia oraz ostateczny wynik postępowania karnego w sprawie II K 41/20 ma znaczenie dla pozwanego, który ma ewentualne roszczenie wobec J. W..

Reasumując, strona powodowa wykazała źródło zobowiązania pozwanego, jego istnienie oraz wysokość. Tym samym Sąd Rejonowy na podstawie art. 471 i nast. k.c. orzekł, jak w pkt I. sentencji wyroku.

W tym miejscu podnieść należy, że wydanie przez Sąd postanowienia o ustaleniu planu spłaty wierzycieli oznacza zakończenie postępowania upadłościowego (art. 491¹⁴ ust. 8 prawa upadłościowego), co stanowiło podstawę do podjęcia zawieszzonego postępowania w niniejszej sprawie, bowiem odpadła przewidziana w art. 174 § 1 pkt 4 k.p.c. podstawa jego zawieszenia.

Zgodnie z art. 491¹⁵ ust. 6 prawa upadłościowego, w okresie wykonywania planu spłaty niedopuszczalne jest wszczęcie postępowania egzekucyjnego dotyczącego wierzytelności powstałych przed ustaleniem planu spłaty, z wyjątkiem wierzytelności wynikających z zobowiązań o których mowa w art. 491²¹ ust. 2 (przypadek ten nie zachodzi w niniejszej sprawie).

Oczywistym zatem jest, że powód nie będzie mógł egzekwować kwot zasądzonych wyrokiem Sądu Rejonowego w Piszku z dnia 28 lutego 2023 roku wydanym w przedmiotowej sprawie.

Zauważyć trzeba, że przepis art. 491¹⁹ prawa upadłościowego umożliwia zmianę planu spłaty wierzycieli, a nawet uchylenie tego planu, czy też uwzględnienie wierzytelności powstałych przed ustaleniem planu spłaty wierzycieli i

stwierdzonych po jego ustaleniu, m.in. prawomocnym orzeczeniem, w sytuacjach opisanych w tym przepisie. Przepis art. 491¹⁹ ust. 4 zakłada więc możliwość uzyskania przez wierzyciela prawomocnego orzeczenia po ustaleniu planu spłaty i w ten sposób uregulowana została sytuacja wierzycieli, którzy nie zgłosili swoich wierzytelności i nie zostali ujęci w planie spłaty.

Możliwym było zatem, według stanu na dzień orzekania w przedmiotowej sprawie, wydanie wyroku zasądającego roszczenie, z tym, że w okresie wykonywania przez pozwanego planu spłaty powód nie może wszcząć postępowania egzekucyjnego. O ile plan spłaty zostanie wykonany, zobowiązania, w tym także te objęte wyrokiem wydanym w niniejszej sprawie, ulegną umorzeniu, o czym stanowi pkt V. postanowienia Sądu Rejonowego w Olsztynie z 21 marca 2022 roku wydanego w sprawie V GUp „of” 149/21. Możliwym więc było uzyskanie przez powoda tytułu egzekucyjnego, nie może on natomiast wszczynać egzekucji ani w okresie wykonywania planu spłaty, ani też po umorzeniu zobowiązań. W przypadku zaś uchylecia planu spłaty wierzycieli (art. 491²⁰ ust. 3 prawa upadłościowego), zobowiązania upadłego nie zostaną umorzone i będzie możliwe prowadzenie egzekucji (vide wyrok Sądu Okręgowego w Olsztynie z 31.03.2021r. w sprawie IX Ca 1153/20).

Mając na uwadze wynik procesu Sąd, w oparciu o przepisy art. 98 k.p.c. oraz § 2 pkt 6) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.), zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8 926 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu - w tym kwotę 3 509 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, kwotę 5 400 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i kwotę 17 złotych tytułem zwrotu opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa – z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.